

stændigt levedygtigt Væsen i den Forstand, at det kan siges at være et Retssubjekt, som har Krav paa Beskyttelse. Det kan heller ikke være Kvindens Liv, man vil beskytte, eftersom Legemsbeskadigelse, forøvet af en selv, jo ikke kan straffes. Jeg kan ikke se, hvad det er, man vil beskytte, ud over maaske Samfundsmoralen, som man siger. Det tror jeg nok, det ærede Medlem Hr. Axel Møller var inde paa, at man var bange for, at Samfundsmoralen skulde lide Skaar, hvis man gjorde Handlingen straffri, i alt Fald indtil det Tidspunkt, hvor Kvinden har mærket sikre Tegn paa at være besvangret. Her er vi efter min Mening ved Kærnepunktet, og jeg vil sige: Bevis det, bevis, at Samfundsmoralen vil lide Skaar. Jeg tror, at alene det, at Kvinderne udsætter sig selv for det, som vi i disse Dage har set man kan udsætte sig for ved at begaa den Slags Handlinger, alene det vil afholde mange Kvinder fra at begaa en saadan Handling. Dertil kommer yderligere, at det ikke er let at sætte Grænsen mellem det, man kalder Anvendelse af forebyggende Midler, og det at begaa, hvad man kalder Fosterdrab umiddelbart efter Besvangrelsen.

Hvor er Grænsen? Jeg kan ikke se den, men derimod kan jeg finde en Grænse dér, hvor Kommissionen har sat den, nemlig, efter at Kvinden har mærket sikre Tegn paa at være besvangret. Og her kommer nemlig det ganske særegne frem, at netop i det Øjeblik faar Kvinden i Almindelighed Følelse for det Barn, hun skal sætte i Verden, og alene det vil afholde hende fra at foretage en saadan Handling paa et saa sent Tidspunkt. Men de Herrer kan være evigt forvisset om, at de fleste Kvinder vil vige tilbage for at foretage det, man kalder for Fosterdrab eller Fosterfordrivelse, naar ikke netop Nøden eller andre Forhold er saa stærke, at de opvejer alt andet, ogsaa Udsigten til en eventuel Straf. Derfor tror jeg slet ikke, Samfundsmoralen vil lide noget som helst, i hvert Fald ikke naar man gaar den gyldne Midelvej og holder sig til den Grænse, som Kommissionen har foreslaaet. Man skal være varsom med at ramme saa haardt ud, som man gør i Øjeblikket, og som man ogsaa vil komme til efter det foreliggende Lovforslag. Man maa jo ikke være blind for, at der sker mangt og meget af den Slags i vore Dage, som ikke rammes af Loven, som den er i Øjeblikket. Og det er, fordi der er Forhold, der er stærkere end selve Loven. Jeg har, som sagt, tidligere, og jeg gør det endnu, brudt en Lånse

for at fjerne den snævre, den skarpe Afgrænsning, som vi har i Øjeblikket, og den meget store Straf for denne Forseelse, som indenfor en vis Grænse efter min Mening ikke er saa forfærdelig, som man vil gøre den til. Og jeg vil ogsaa fremtidig bryde en Lånse for denne Sag, saaledes at vi eventuelt her kan faa Kommissionens Forslag vedtaget i Rigsdagen. Jeg indrømmer, at det er det nye, jeg indrømmer, at det er en Overgang fra det, vi har nu, hvor man anser det for at være saa forfærdeligt, at en Kvinde foretager en saadan Handling. Jeg indrømmer ogsaa, at jeg er den første, der her i den danske Rigsdag taler for denne Opfattelse, men de Herrer maa heller ikke glemme, at jeg er Kvinde, jeg ser anderledes paa Sagen og maa se anderledes paa den, end de Herrer gør. Jeg holder nu altid paa, at naar man kæmper for noget nyt, skal man ikke vige til Side for det, naar man selv mener og tror, det er det rigtige og er retfærdigt. Mit Valgsprog har altid været: *Justum fac et neminem time*. Det vil sige oversat: Gør det rigtige, det du anser for ret og rigtigt, og frygt ikke for nogen.

Justitsministeren (Steincke): Det vilde formentlig være fuldt undskyldeligt, om en Justitsminister efter at have paahørt 3—4 Dages Mylder af Udtalelser om dette i sig selv saa omfattende og vidtrækkende Straffelovforslag vilde indlede med det ærede Medlem Hr. Pürschels Citat fra Faust: Jeg føler mig saa dum til Mode, som om en Møllesten gik rundt i mit Ho'de. Men saa slemt tror jeg nu ikke, det er, og jeg skynder mig at tilføje, at jeg heller ikke af det ærede Medlem Hr. Pürschels Udtalelser fik noget Indtryk af, at hans Hjerne var Genstand for saa voldsomme Rystelser — det skulde da lige være i enkelte Bemærkninger overfor det ærede Medlem Hr. Sundbo. Men selv om jeg ikke har nogen Fornemmelse af at have en Møllesten i Hovedet, maa jeg paa den anden Side indrømme, at der vil falde en tung Sten fra mit Hjerte, hvis jeg slipper blot saa nogenlunde fra denne Tale, der skal imødegaa en Hær af Argumenter fra saa fremragende Tænkere og delvis fremragende Talere som dem, der i denne Uge har kunnet fastholde Opmærksomheden hos dette høje, men ikke alt for fuldtallige Ting.

Begyndelsen, som jo ellers skal være den sværeste, falder mig meget let. Jeg maa nemlig begynde med at takke samtlige ærede Ordførere for den i det store og hele venlige Modtagelse, dette omfattende For-